

ಸುಮಕ್ಕ ಹತ್ತುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡೆ. ಕಪ್ಪು ಗಾಜಿನ ಕಿಟಕಿಯಿರುವ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಕ್ಕ ಇಲ್ಲದಾಗುವುದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ನನಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ವಾಕರಿಕೆ ಬಂತು.

ಹೊಸಮನೆ, ಎಲ್ಲವೂ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು. ತುರಿಯುವ ಮಣೆ, ಕತ್ತಿ, ಸೀಮೆಯೆಣ್ಣೆ ಸ್ಪ್ರಿ, ಪಾತ್ರೆಗಳು, ಚಾಪೆ, ತಲೆದಿಂಬುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡೆ. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಗ್ರೂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಈ ತಲೆನೋವು ಇಲ್ಲದಾಗಿರಬಹುದಿತ್ತು. ನಾನು ಮತ್ತು ಶ್ರೀದೇವಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗ್ರೂಪಿಗೆ ಸೇರಿದಂತೆ ಅಭಿನಯಿಸಿದರೂ ಸಾಕಿತ್ತು. ಆಗ ಬಂಗ್ಲೆಯ ಎರಡು ಮಹಡಿಯಲ್ಲೂ ನಾವು ವಿಹಾರಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಬಹುಶಃ ಒಂದೊಂದು ಬಂಗ್ಲೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಡಲೂಬಹುದಿತ್ತು. ಏನು ಮಾಡುವುದು? ಶ್ರೀದೇವಿಗೆ ರಾಜಕೀಯವೆಂದು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಅಸಹ್ಯವೆನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಸುಮಕ್ಕನ ಕುರಿತು ಜನ ಏನೇನೋ ಆಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ಫೈಡ್ಲಿ ಮತ್ತು ಚಂದ್ರವಾರಿಯರ್ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಹಿಡಾರೂಪಿಯೂ ಹಾಗೂ ಇತರ ಕಥಾಪಾತ್ರಗಳೂ ಸುಮಕ್ಕನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಅಂಕಲ್‌ನ ಗ್ರೂಫ್‌ನವರು ಅವರನ್ನು ಕೆಟ್ಟವರನ್ನಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಲು ತಕ್ಕದಾದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಯಾರು ಏನೇ ಹೇಳಲಿ, ಸುಮಕ್ಕನ ಹೆಸರಿಗೆ ಕಳಂಕ ಆವರಿಸಿತು. ಅಂಕಲ್ ಪೂರ್ತಿ ಕತೆಯ ಕರ್ತೃ ಎಂದು ಸುಮಕ್ಕ ನಂಬಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ವಿಜ್ಞೇದನ ನೋಟಿಸ್‌ನ ತನಕ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಆದರೆ ಫೈಡ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತಡೆದ. ಹೆಸರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡನಿರುವುದು ಈಗಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅವನು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟರಬೇಕು.

ಅಧ್ಯಾಯ-10

'ಈಗೊ' ಅತ್ಯಂತ ದೊಡ್ಡ ವಿಲ್ಲನ್ ಆಗಿತ್ತು. ಅದು ಅಂಕಲ್‌ನನ್ನು ಸುಮಕ್ಕನನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ದೂರ ಸರಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಚುನಾವಣೆ ಬಂತು. ಅಭ್ಯರ್ಥಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಈ ಪಕ್ಷದ ಶಾಶ್ವತ ಸಮಸ್ಯೆ. ಹೆಣ್ಣು, ಸೇಂದಿ, ಹುಂಜ, ಹಾಡು, ಗಾಂಧಿನೋಟು, ಕೂಗಾಟ, ಕುರ್ಚಿ ಎಸೆಯುವುದು, ಶರ್ಬು ಹರಿಯುವುದು ಮುಂತಾದವೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಕಲಸುಮೇಲೋಗರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಶ್ರೀದೇವಿಗೂ ನನಗೂ ಅಭ್ಯರ್ಥಿ ನಿರ್ಣಯ ನಿಗೂಢವಾಯಿತು. ಯುವ ಸಮುದಾಯದವರು ಈಗಲೂ ನನ್ನನ್ನೇ ನಾಯಕನನ್ನಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದರು. ನಾನು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡಲೊಲ್ಲರು. ಶಾಸನಸಭೆಗೆ ಚುನಾವಣೆ ಬಂದಾಗ ಅಂಕಲ್ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಯಾಗುತ್ತಾರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಸುಮಕ್ಕ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಿಳಿದಿದ್ದರು. ಅದರ ನಡುವೆ ಮಧ್ಯೆ ಮಾರ್ಗವೆಂಬಂತೆ ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಸೂಚಿಸಿ ಬಿಡಬಹುದೇ ಎಂದು ಶ್ರೀದೇವಿ ಅಂಜಿದಳು. ನನಗೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದಾಚೆ ನನ್ನ ಹೆಸರು ಜನ ಅರಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಚಟಪಟ ಸಿಡಿಯುವ ಸದ್ದು ಕೇಳಿ ನಾನು ಮತ್ತು ಶ್ರೀದೇವಿ ಬೆಚ್ಚಿ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡೆವು. ಹೊರಗೆ ಬಾಗಿಲಿನ ಮೇಲೆ ಪಟಾಕಿಯನ್ನೋ ನಾಡಬಾಂಬನ್ನೋ ಎಸೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲು ಶ್ರೀದೇವಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಹಿಡಿದು ನನ್ನ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಔಟ್‌ಹೌಸ್‌ಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಬಹುದೇ ಎಂದು ನಾನು ಭಯಪಟ್ಟೆ. ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅನುಮಾನ ಪಟ್ಟೆ. ಅವರು ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿನ ಬಳಿ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ?

ಅದು ನನ್ನ ಮೊದಲ ಅನುಭವ. ಪಟಾಕಿ ಎಸೆದಿದ್ದು ನನ್ನನ್ನು ಭಯಪಡಿಸಲೆಂಬುದು ಖಚಿತ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದು ಅಂಕಲ್‌ನ ಗುಂಪೇ ಅಥವಾ ಸುಮಕ್ಕನ ಕಡೆಯವರೇ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಇಬ್ಬರು ಬಂದು ವಿಚಾರಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಹೆದರಿ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಅವರಿಬ್ಬರ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಗೆ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ಶಕ್ತಿಯಿರುವ ಪಟಾಕಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಅವು. ಅವರ ಉದ್ದೇಶ ನನ್ನನ್ನು ಭಯಪಡಿಸುವುದಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ನಾನು ಭಯಪಟ್ಟಿದ್ದೆ.

'ನಾವು ಈ ಊರಿನಿಂದ ದೂರ ಹೋದರೆ ಹೇಗೆ?' ನಾನು ಕೇಳಿದೆ.

'ಎಲ್ಲಿಗೆ?' ಅವಳೂ ಕೇಳಿದಳು.

ಆಗಲೇ ನಾನು ಯೋಚಿಸಿದ್ದು. ಇವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಾನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ? ಮಾವನ ಮನೆಗೆನು? ಮುತ್ತಾಚ್ಚಿಕುನ್ನು, ಕಲ್ಲುಕಾಚ್ಚಿಬಂಡೆ, ದಕ್ಷಿಣ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳ ಲಾಡ್ಜ್, ಗುಂಡಗಿನ ಕಲ್ಲುಗಳಿರುವ ಹೊಳೆ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿ. ಸುಂದರವಾದ ವನಸುಮಗಳನ್ನು ಆಕಾಶವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ಅಮ್ಮಾನಕ್ಕುನ್ನು, ಗಡಿಯಿಲ್ಲದ ಹಸಿರುಗದ್ದೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮೊದಲೇ ನನ್ನಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿಂದ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ ಮನೆಯಿಲ್ಲ. ಸಂರಕ್ಷಿಸಲು ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ ಶ್ರೀದೇವಿಯಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ಕಷ್ಟದ ಬದುಕಿನ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಇರುವಲ್ಲೇ ಇರಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಓಡಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನದೆ, ನನಗೆ ಅವಳಿದೆಯಷ್ಟೇ ಇರುವುದು.

ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಂದು ವಾಹನವೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲೆಯ ದಾರಿ. ಟಾರ್ಚರ್ ಕೂಡ ಇಲ್ಲದೆ ಮೂರು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ನಡೆಯಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದೆ. ಬಸ್ಸು ಇಳಿದಾಗ ಯಾರೋ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಬೀದಿ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಇಣಕಿ ನೋಡಿದಾಗ ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಆತ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ತೋರಿತು. ಹಿಂದೆ, ಕಣ್ಣಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಕಾರ್ಗತ್ತಲೆಯಾದರೂ ಯಾರಾದರೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದೃಶ್ಯವಾದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ

ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿರುವುದು? ಆಗಲೇ, ನಾನು ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ್ದು. ಪಟಾಕಿ ಎಸೆದವರೇ ಇರಬೇಕು ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು. ಒಂದು ಮಚ್ಚಿನ ರೂಪದಲ್ಲೋ ಬಾಂಬಿನ ರೂಪದಲ್ಲೋ ಸಾವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಎರಗುತ್ತದೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸಿತು. ಬಹುಶಃ ಎರಡು ಗುಂಪಿನವರು ಚುನಾವಣೆಗೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಹುತಾತ್ಮನನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿರಬಹುದೇ? ಯುವಜನ ವಿಭಾಗದ ಅನುಕಂಪ ಗಿಟ್ಟಿಸಲು ಈ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೂಡಿರಬಹುದೇ?

ಈ ವಿಚಾರ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ದವಿಸಿದ್ದೇ ತಡ ನಾನು ನನ್ನ ನಡಿಗೆಯ ವೇಗವನ್ನು ಚುರುಕುಗೊಳಿಸಿದೆ. ಈಗ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವವನ ಹೆಜ್ಜೆ ಸದ್ದು ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಡೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಒಂದು ತೆಳ್ಳನೆಯ ಮನುಷ್ಯ ರೂಪ ಕಾಣಿಸಿತು. ಹಾವು ಚೇಳುಗಳಿಗೆ ಹೆದರದೆ ನಾನು ಒಳರಸ್ತೆಗಿಳಿದೆ. ಮರಣದೂತನೂ ನನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಬರತೊಡಗಿದ. ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಒಂಟಿ ಕಣ್ಣು ಹೊಳೆಯುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅದು ಬಹುಶಃ ಆತನ ತುಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬೀಡಿ ಅಥವಾ ಸಿಗರೇಟ್ ಇರಬಹುದೆಂದುಕೊಂಡೆ.

ಅದು ಹೇಗೋ ಔಟ್‌ಹೌಸ್ ತಲುಪಿದೆ. ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಏದುಸಿರನ್ನು ತಹಬದಿಗೆ ತಂದೆ. ಮರಣದೂತ ಅದರ ನಂತರ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಒಂಟಿ ಕಣ್ಣು ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀದೇವಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನೇಕೆ ಸುಖಾಸುಮ್ಮನೆ ಹೆದರಿಸಲಿ?

ತನ್ನ ಊರು, ಮನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತ್ಯಜಿಸಲು ಶ್ರೀದೇವಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸಿತು. ಮನೆ, ಊರು, ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ, ಅವಳ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಒಂದಾಗುತ್ತಾರೆಂದು ಅವಳು ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ಫೈಡ್ಲಿ ಮತ್ತು ಚಂದ್ರವಾರಿಯರು ಅಧಿಕಾರ ಮೋಹದ ವಿಷಬೀಜವನ್ನೇ ಬಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಮಹಿಳಾ ಕಾರ್ಯಕರ್ತೆ ಕಣ್ಣುಮಿಟುಕಿಸಿದರೆ ಸಾಕು, ಅಂಕಲ್ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವ ಸ್ಥಿತಿ ತಲುಪಿದ್ದಾರೆ.

ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಕೆಲಸಗಳು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ನನಗೊಂದು ಸಮಾಧಾನ. ಗ್ರೂಪ್ ಜಗಳದಿಂದ ಎರಡು ಖಾಲಿ ಹುದ್ದೆಗಳು ಇನ್ನೂ ತುಂಬಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ರಾತ್ರಿಯೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೂ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಕುಳಿತಿದೆ. ಬ್ಯಾಂಕಿನ ಸುತ್ತಲೂ ತರಗಲೆಗಳನ್ನು ತುಳಿದು ಯಾರೋ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವಾಚ್‌ಮ್ಯಾನ್ ಎರಡು ಸಲ ಯಾರನ್ನೋ ಕಂಡಿದ್ದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಅವನಿಗೂ ಏನೋ ಭಯವಂತೆ. ಒಂದು ದಿನ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದ ಒಬ್ಬಾತ ನನ್ನ ನಿಜವಾದ ಊರು ವಿಳಾಸ ಕೇಳಿ ಬಂದಿದ್ದನಂತೆ.

ನನ್ನ ಕುರಿತು ಮೂರು ಅನಾಮಧೇಯ ಪತ್ರಗಳು ಶ್ರೀದೇವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದವು. ಈ ಅನಾಮಧೇಯ